

Книга Даниїла - Номер п'ятдесят п'ять

Розкриття пророчого гобелена: Гавриїлове одкровення Даниїлові

Jeff Pippenger

2024-01-19

Гавриїл прийшов до Даниїла після того, як Даниїл зрозумів сімдесят років полону з пророцтва Єремії та клятву й прокляття Мойсея.

У перший рік його царювання я, Даниїл, із книжок зрозумів число тих років, про які було Господнє слово до пророка Єремії: що мають сповнитися сімдесят років спустошень Єрусалима. . . . Так, увесь Ізраїль переступив Твій закон, відвернувшись, щоб не слухати Твого голосу; тому вилилося на нас прокляття і клятва, написана в законі Мойсея, слуги Божого, бо ми згрішили проти Нього. І Він підтвердив Свої слова, які говорив проти нас і проти наших суддів, що судили нас, навівши на нас велике лихо; бо під усім небом не вчинено такого, як учинено над Єрусалимом. Як написано в законі Мойсея, усе це лихо прийшло на нас; та ми не благали перед Господом, Богом нашим, щоб відвернутися від наших беззаконь і зрозуміти Твою правду. Тому Господь пильнував над тим лихом і навів його на нас; бо Господь, Бог наш, праведний у всіх Своїх ділах, які чинить, — бо ми не слухали Його голосу. Даниїл 9:2, 11-14.

Слово, яке Даниїл вжив і яке перекладено як «клятва», — те саме слово, що вжив Мойсей і яке перекладено як «сім разів» у двадцять шостому розділі Книги Левіт. Сестра Вайт повідомляє, що в дев'ятому розділі Даниїл намагався зрозуміти взаємозв'язок між періодом сімдесяти років у пророка Єремії та періодом двох тисяч трьохсот років. У восьмому розділі Гавриїлові було наказано зробити так, щоб Даниїл зрозумів видіння про дві тисячі триста днів, і, повернувшись у дев'ятому розділі, Гавриїл завершує свою працю та повідомляє Даниїлові, щоб він у думці відокремив два видіння, які були темою розділів сьомого, восьмого, а також дев'ятого. Ці два видіння є темою «примноження знання», що було розпечатане 1798 року.

Сімдесят років Єремії та "прокляття" Мойсея обидва є символами "семи часів", як це представлено Мойсеєвою "клятвою", але Гавриїл збирається представити розподіл періоду в дві тисячі триста років. Його можна правильно поділити лише тоді, коли правильно розрізнено взаємозв'язок між видінням ("chazon") про попирання та видінням ("mareh") про явлення. Гавриїл почав із того, що вказав: для юдеїв було відведено випробувальний період у чотириста дев'яносто років. Цей період був таким самим, як і чотириста дев'яносто років непослуху, що спричинили сімдесят років полону.

Слово «determined» у двадцять четвертому вірші стосується періоду від виходу третього указу у 457 р. до н. е. до побиття камінням Степана у 34 р. н. е., але слово «determined» у віршах двадцять шостому і двадцять сьомому вказує на спустошувальні сили язичництва і папства.

І по шістдесяти двох тижнях буде погублений Месія, але не за Себе; а народ князя, що прийде, зруйнує місто й святиню; і кінець його буде в потопі, і до кінця війни визначені спустошення. І він підтвердить завіт з багатьма на один тиждень; і в середині тижня припинить жертву та приношення, і через поширення мерзот учинить спустошення аж до завершення, і визначене буде вилите на спустошеного. Даниїла 9:26, 27.

Гавриїл повідомляє Даниїла, що "після" того, як "Месія" був "відтятий", "народ князя, що прийде, зруйнує місто і святиню". Язичницький Рим зруйнував "місто і святиню" під час облоги, що тривала рівно три з половиною роки, з 66 до 70 року н. е. Гавриїл зазначає, що "кінець війни" буде "з потопом", і що війна складатиметься зі "спустошень". Війна, розв'язана проти Єрусалима і святині, була попиранням, здійсненим язичництвом і папством. Язичницькою силою, що знищила Єрусалим спочатку, був Вавилон, але язичницькою силою, що знищила його після розп'яття Месії, був язичницький Рим. Але війна проти святині та війська була здійснена двома спустошувальними силами, і другою з цих двох спустошувальних сил у Писанні є папство.

Папство — це влада, представлена як «бич, що розливається», це та сама сила в сороковому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла, яка «розлілється й перейде». Попирання Єрусалима, що почалося з Вавилону і продовжилось залізною нацією, що говорила темними висловами, як це представлено Мойсеєм у Второзаконні, а згодом його продовжило папство. Аж до кінця цього попирання «спустошення» були «визначені». У двадцять сьомому вірші Христос підтверджує заповіт із багатьма на один тиждень. У середині того тижня земна система жертвопринесень мала припинитися, коли Христос розпочав Своє первосвященницьке служіння в небесній святині. Через непослух юдеїв під час випробного часу, який був для них відрізаний, святиня та місто знову мали бути спустошені.

Вірш говорить: «за поширення мерзот він зробить його спустошеним, аж до завершення, і визначене буде вилите на спустошеного». Коли юдеї нарешті наповнили свою чашу випробувального часу вщерть, місто і святиня мали бути спустошені до кінця війни. На «завершенні» попирання у 1798 році було «визначено», що папство отримає смертельну рану. Тоді місто і святиня мали бути відновлені й відбудовані, як це було прообразно показано, коли юдеї вийшли з буквального Вавилону згідно з трьома указами.

До завершення тієї війни Єрусалим мав бути потоптаний папською владою. Пророчі періоди, що утворюють окремі відтинки в межах двох тисяч трьохсот років, можна правильно зрозуміти лише тоді, коли зрозумілий зв'язок видіння потоптання протягом сімдесяти років у поєднанні з видінням відновлення святині та воїнства. Відкинути видіння розсіяння Мойсеєвого прокляття — означає відкинути видіння збирання. Видіння сімдесяти років — це видіння розсіяння. Видіння двох тисяч трьохсот років — це видіння збирання. Видіння сімдесяти років — це "chazon" видіння розсіяння, а видіння двох тисяч трьохсот років — "mareh" видіння збирання.

Отже, що Бог з'єднав, нехай людина не розлучає. Марка 10:9.

Два видіння були пророчим чином поєднані, і відкинути одне — означає відкинути обидва. Цей факт засвідчує, що попри те, що адвентисти стверджують, ніби вони дотримуються пророцтва про дві тисячі триста років, вони відкинули головний стовп адвентизму так само напевно, як відкинули «сім часів» у 1863 році. Хіба юдеї не сповідували, що дотримуються Божого закону? Хіба давній Ізраїль не сповідував, що очікує Месію? Сповідання нічого не означає, якщо воно не відстоює Слово Боже.

Зрештою міллеріти визначили 22 жовтня 1844 року як закінчення періоду двох тисяч трьохсот днів, але їхнє розуміння було обмеженим. Лише після великого розчарування прийшло світло щодо небесного святилища та явлення Христа у Святому Святих того дня. Лише після тієї дати вони зрозуміли вістку третього ангела і Божий закон.

Господь мав намір посилити пророче світло, пов'язане з періодом 2300 років, і у 1856 році він відкрив двері для подальшого світла, і протягом наступних семи років адвентизм зачинив ті двері. Лише після 11 вересня 2001 року Господь привів дослідників пророцтва назад до статей Гірама Едсона, і світло "семи часів" знову почало зростати.

Відмовляючись бачити взаємозв'язок між пророцтвом на дві тисячі триста років і пророцтвом на дві тисячі п'ятсот двадцять років, адвентизм дійшов до урізаного й неповного розуміння дати 22 жовтня 1844 року.

Як тільки С. С. Сноу остаточно визначив дату розп'яття, було встановлено, що це 22 жовтня 1844 року.

Тож знай і зрозумій, що від виходу повеління відновити й збудувати Єрусалим до Месії, Князя, буде сім тижнів, і шістьдесят два тижні; вулиця буде знову збудована, і мур — навіть у скрутні часи. А по шістьдцяти двох тижнях Месія буде відтятий, але не за Себе; і народ князя, що прийде, зруйнує місто та святиню; а кінець його буде як повинь, і аж до кінця війни визначені спустошення. І він утвердить заповіт із багатьма на один тиждень; а в середині тижня він припинить жертву та приношення; і через поширення мерзот учинить спустошення — аж до завершення; і призначене буде вилите на спустошеного. Даниїла 9:25-27.

Міллеріти встановили правильну дату розп'яття, після чого було визначено кінець періоду двох тисяч трьохсот років. Було також визначено «відсічення Месії» «в половині тижня», у якому Христос утвердив «завіт», через те, що юдеї наповнили чашу свого випробувального часу до краю, як це символізовано «поширенням мерзот». Хрест став історичною віхою, яка була необхідною для розпізнання вістки Опівнічного кличу.

Попри світло, яке містилося у віршах і спричинило таке потужне виявлення Божої сили, міллеріти так і не дійшли до розуміння тих віршів, яке було виражене бажанням Даниїла зрозуміти взаємозв'язок двох видінь. Тиждень, у який Христос підтвердив завіт, було поділено на два періоди, які, як пізніше визначила сестра Вайт, символізують особисте служіння Христа тривалістю три з половиною роки, а потім його служіння, представлене учнями. Вони бачили, що історичний орієнтир хреста став якорем для встановлення дати 22

жовтня 1844 року, але вони не побачили, що він також являв собою центр двох однакових періодів по три з половиною роки і таким чином являв собою «сім разів», що Бог через Мойсея назвав «суперечкою Свого завіту».

Тоді й Я також ходитиму супроти вас і покараю вас ще в сім разів за ваші гріхи. І наведу на вас меч, що помститься за порушення Мого заповіту; і коли ви зберетеся у своїх містах, Я пошлю серед вас моровицю, і ви будете віддані в руки ворога. Левіт 26:24, 25.

Коли Христос підтверджував заповіт із багатьма, це був той заповіт, щодо якого він мав суперечку з непокірними юдеями. «Суперечка його заповіту» почалася 723 р. до н. е., коли асирійці забрали північне царство в полон, а потім протягом тисячі двохсот шістдесяти пророчих днів язичництво попірало буквальний Ізраїль. Після цього ще протягом тисячі двохсот шістдесяти пророчих днів папство попірало духовний Ізраїль.

Пророчий тиждень, у якому Христос підтвердив завіт, у виконання видіння двох тисяч трьохсот років, також символізував видіння двох тисяч п'ятисот двадцяти років. Міллеріті зрозуміли достатньо пророцтва про дві тисячі триста років, щоб правильно проголосити вістку Опівнічного кличу, але вони вирішили відкинути частину світла, яке тлумачення Гавриїла в дев'ятому розділі мало передати.

Гавриїл наставив Даниїла правильно розділити (розумово відокремити) два видіння, представлені як «предмет» і «видіння», і про виконання тієї поради сестра Вайт повідомляє нам, що саме це було тягарем Даниїла, коли він прагнув зрозуміти співвідношення сімдесяти тижнів (символу «семи часів») і двох тисяч трьохсот років.

Відкидання адвентизмом «семи часів» поставило їх у таке становище, що вони не могли зрозуміти, що перший період у чотириста дев'яносто років, який було відокремлено від двох тисяч трьохсот років, означав відступництво від завіту, яке Мойсей називає «суперечкою його завіту».

Їм також завадили усвідомити, що розп'яття посеред тижня було не просто позначенням дати, бо воно виявило сам центр Христового протистояння непослуху Ізраїля щодо крові заповіту. Вони були сліпі до того факту, що кров, пролита за багатьох на хресті, яка підтверджувала його заповіт, також підтверджувала заповіт, викладений у книзі Левіт, розділах 25 і 26.

Стародавній Ізраїль узяв на себе завіт, розуміючи його як власне проголошення: «Усе, що сказав Господь, ми виконаємо», геть не усвідомлюючи того, що завіт, який пропонував Христос, вимагав, щоб Його закон був написаний на серці. Їхнє фарисейське визначення умов завіту перешкодило їм зрозуміти й прийняти істинний завіт.

Сучасний Ізраїль визначив кров хреста посеред тижня у термінах, які спричиняють для сучасного Ізраїлю таку саму сліпоту, яка була на стародавньому Ізраїлі, коли вони відкинули Месію і проголосили, що не мають царя, крім кесаря.

Сучасний Ізраїль сліпий до того факту, що історія, яку Гавриїл окреслив для Даниїла, включає не лише підтвердження заповіді, а й розсіяння, що спадає на тих, хто відкидає цей заповіт, бо вірші вказують, що язичницький Рим (князь, який мав прийти) знищить місто і святилище, і що аж до кінця війни (яка потоптала святилище та воїнство) були визначені «спустошення», у множині.

В історії, де Христос пролив Свою кров, щоб підтвердити завіт із багатьма, чітко визначені дві спустошувальні сили язичницького та папського Риму. Кров, пролита на хресті, — це те, що Христос приносить у небесне святилище, і вона є символом Його діла, представленого видінням «*taqeh*» про дві тисячі триста років. Та історія переплетена з історією видіння «*shazon*» про дві тисячі п'ятсот двадцять років, як це представлено двома спустошувальними силами, що мали потоптати святилище та воїнство.

Істини, які в сні Міллера були представлені як дорогоцінні камені, сяяли яскраво, як сонце, але були неповними. В останні дні, коли Опівнічний клич буде повторено дослівно, ті самі дорогоцінні камені «Чоловік із щіткою для бруду» кине в нову, більшу скриньку, і вони тоді засяють удесятеро яскравіше, ніж спочатку. Вони стають випробуванням остаточного послання Опівнічного кличу. Ті дорогоцінні камені були конкретно ідентифіковані двома свідками, про яких пророкував Аваккук, — таблицями. Коли дві таблиці піонерських діаграм 1843 і 1850 років накладаються одна на одну «рядок на рядок», дорогоцінні камені Міллера стають чітко визначеними, і таким чином ті дорогоцінні камені представляють послання остаточного Опівнічного кличу.

Більшість істин, зображених на двох таблицях, ілюструють пророцтва, що сповнилися до 1844 року, зокрема ототожнення звірів із сьомого й восьмого розділів книги Даниїла. Подано також образ із другого розділу Даниїла. Там міститься дискусія про те, що саме визначає видіння: Рим чи Антіох Епіфан. Там же і перше розчарування та «час зволікання» з Авакума і притчі про десять дів. Там і прихід третього ангела, як і небесне святилище. «Щоденне» як символ язичництва — також там. І, звісно, там і три «горя» ісламу. Разом узяті, ці таблиці становлять ілюстрацію «збільшення знання», що відбувається, коли Лев із племені Юдиного знімає печать із пророчої істини.

Завершуючи наш розгляд видіння річки Улай як символу пророчого знання, відкрите у час кінця в 1798 році, що зросло, щоб скласти дорогоцінні камені в новій, більшій скриньці зі сну Вільяма Міллера, ми знову звернемося до міллеритських істин, які в їхній історії залишалися неповними. Деякі були залишені в незавершеному стані через ту історичну добу, у якій жили міллерити, а інші залишилися неповними через непослух тих, хто відмовився йти в ногу зі зростаючим світлом третього ангела.

Ми продовжимо їх у наступній статті.

Ті, кого Бог послав із посланням, — лише люди, але яким є характер послання, яке вони несуть? Чи наважитесь ви відвернутися від попереджень або знехтувати ними, бо Бог не радився з вами щодо того, що було б вам до вподоби? Бог кличе людей, які говоритимуть, які волатимуть голосно і не щадитимуть. Бог підняв Своїх посланців, щоб

виконати Його працю на цей час. Дехто відвернувся від послання про праведність Христа, щоб критикувати людей та їхні недоліки, бо вони не проповідують послання істини з усією бажаною благодаттю та витонченістю. Вони мають надто багато запалу, надто завзяті, говорять із надмірною категоричністю, і послання, яке могло б принести зцілення, життя й утіху багатьом стомленим і пригніченим душам, певною мірою усувається; бо саме настільки, наскільки впливові люди зачиняють власні серця і протиставляють свою волю тому, що сказав Бог, вони прагнуть відібрати промінь світла у тих, хто жадав і молився за світло та оживляючу силу. Христос записав усі жорсткі, гордовиті, насмішливі слова, сказані проти Його слуг, як проти Нього Самого.

Звістка третього ангела не буде зрозумілою; світло, яке осяє землю своєю славою, буде назване фальшивим світлом тими, хто відмовляється ходити в світлі його дедалі зростаючої слави. Праця, яку можна було б зробити, залишиться незробленою тими, хто відкидає істину, через їхнє невірство. Ми благаємо вас, хто противиться світлу істини, відійти з дороги Божого народу. Нехай послане Небом світло сяє над ними ясними й рівними променями. Бог покладає на вас, до кого прийшло це світло, відповідальність за те, як ви ним скористаєтеся. Ті, хто не хоче слухати, нестимуть відповідальність; бо істину їм було подано, але вони знехтували своїми можливостями та привілеями. Послання з божественними повноваженнями були надіслані Божому народові; слава, велич, праведність Христа, сповнені доброти та істини, були представлені; повнота Божества в Ісусі Христі була явлена серед нас у красі й принаді, щоб зачарувати всіх, чії серця не були замкнені упередженням. Ми знаємо, що Бог діяв серед нас. Ми бачили, як душі відверталися від гріха до праведності. Ми бачили, як віра оживала в серцях сокрушених. Чи будемо ми, як прокажені, що були очищені, пішли своєю дорогою, і тільки один повернувся, щоб віддати славу Богові? Краще розповідатимемо про Його доброту й хвалитимемо Бога серцем, пером і голосом." Review and Herald, 27 травня 1890 р.